

Андријана Антонијевић

Наставница српског језика и књижевности

Родила се 13. децембра 1982. године у Београду. Добила је име по Светом Андреју, очигледно Божјом вољом, јер они који су је именовали нису знали који је празник. Од малена волела је да чита књиге, не знајући да ће јој то једног дана одредити професију.

Завршила је Филолошки факултет у Београду на катедри за Српски језик и књижевност са општом књижевношћу и потом запловила у издаваштво. Радила је као лектор и уредник, организовала посете и промоције страним писцима, дружила се и путовала са њима по Србији.

Тумарала је и војевала са јунацима наше епске поезије радећи на пројекту Института за књижевност и уметност „Електронска база епских јунака”. Објавила је научни рад „Бајка у драми: бајка *Баш Челик* као предтекст истоимене драме Игора Бојовића” и постала је члан Удружења фолклориста Србије.

Желела је да учи децу да говоре и пишу српским стандардним језиком и да их учи животу кроз књижевност, те ју је пут навео и у просвету. Пре доласка у школу „Сава”, радила је у две средње и једној основној школи, где је седам година предавала српски језик и књижевност, уређивала школски часопис, веб-сајт и летопис школе, радовала се малим и великим помацима и успесима својих ученика, а било је и успеха и на градским и републичким такмичењима.

У школи је упознала супруга и доживела љубав. Након рођења сина Алексеја, на свет почиње да гледа другим очима.

Желећи да ради оно што воли, да напредује у томе и да има времена да буде мајка, проналази онлајн школу „Сава” и баца сидро у њој, јер препознаје да је то тамо могуће. Препознаје искрену жељу и ентузијазам оснивача и свих запослених да људима у дијаспори пруже оно што им највише недостаје – везу са српским језиком, српском културом и традицијом, и то спајајући традиционално са модерним технологијама и иновацијама у настави. Будући тетка три девојчице које одрастају негде тамо далеко, зна колико је родитељима у дијаспори тешко и колико им је потребна подршка у развијању свести код деце о сопственом пореклу и идентитету и баш зато ради у „Сави” – јер „Сава” зна да је језик кључ свега. Посебно је мотивише радост коју осећа у раду са ученицима који тек почињу да уче српски језик и да упознају културу чије су део. Њихова љубав према српском језику и воља да га науче разоружава.

Воли да путује, ужива у природи и уметности, тражи лепоту и смисао у свему и за сада их, на сву срећу, још увек налази.